

Estapé respon

El TC diu: que es fotin els catalans

Fabián Estapé

—Gairebé quatre anys després, ja hi ha sentència del Constitucional. Catorze articles nuls i una vintena llarga que s’hauran d’interpretar. Quina primera valoració en feu?

—D’entrada, gairebé tot queda embussat al preàmbul. Si la història de Catalunya s’havia de ventilar tot en un preàmbul, potser que s’ho facin mirar els polítics que van redactar l’Estatut. No m’ha sorprès, el contingut de la sentència, perquè era obvi que tocarien els collons al màxim. O és que algú se n’esperava un mínim respecte?

—El PSOE està satisfet perquè, al seu entendre, no afecta l’autogovern de Catalunya, i el PP, perquè els desviats catalans tornen al recte camí. La sentència ha estat pactada a la seu dels dos partits?

—No ben bé, perquè s’ha demostrat que quan un dels dos partits hi ha posat les grapes directament, encara ho ha empitjorat més. Llegida amb cura, la sentència conté una dosificació d’allò que es pot vendre a la resta d’Espanya, però així i tot el missatge és clar: que es fotin els catalans.

—El català perd el rang de llengua prioritària. És potser la intromissió més greu?

—És un cop fort, sense cap dubte. La qüestió del català és columna vertebral del país, sobretot quan demanes un tallat i el cambrer et respon: “¿Un cortado, dice?” Atacar la immersió és gravíssim, perquè la situació del català ja és prou crítica.

—Una de les competències tocades és la de les caixes d’estalvis catalanes, que perdran autonomia. Forma part del pla de la nova llei espanyola de caixes, de recentralitzar competències en matèria financera?

—S’haurà de veure com es negocia aquest punt, però sembla clara la relació entre el pacte PP-PSOE per la llei de caixes i que el TC esporgui aquesta competència.

—En el model de finançament, suprimeix el text en què es demana que unes altres comunitats facin un esforç fiscal similar al de Catalunya perquè Catalunya no perdi posicions després d’haver fet la seva contribució a la solidaritat.

—És també una qüestió complexa que no pinta gaire bé. Però esperem a veure si per la via política es pot matisar la carnisseria jurídica.

—Per si algú en dubtava, es diu vuit vegades que Espanya és una nació indissoluble, i que els símbols nacionals de Catalunya no són els símbols d’una nació. Per què preocupa tant, una bandera o un himne?

—També em faig aquesta pregunta que us feu. Per quins set sous? És una reacció desmesurada pròpia de gent que no té ni idea de res. Som una nació, això és més que evident, però no ens ho deixen ser.

—Del 2004, quan Zapatero va dir que aprovaria l’Estatut que sortís del Parlament, fins al juny de 2010, quina mena de mutació política ha sofert?

—No hi ha explicació a la seva mutació, més enllà que ha fet un esforç admirable per situar-se lluny de qualsevol sensatesa política.

—Fins i tot s’ha trencat el pacte de mínima entesa de la transició?

—Més val que el tornin a cosir, si és que l’han estripat.

—Espereu eleccions anticipades a Catalunya?

—Si el PSC pot aguantar, no ho farà.

—Qui se’n beneficia més, d’escapçar l’Estatut, el PSOE o el PP?

—Tots dos estan contents, deuen haver fet els seus càlculs. Però set milions de ciutadans de Catalunya no ens mereixem el patiment i la humiliació que hem sofert.

Gemma Aguilera

Mercat i política

Muriel Casals

Previsions de futur

El dia 11 passat va morir Norman Macrae. Tenia 86 anys i el seu nom no és gaire conegut. Però hi ha moltes persones que han estat lectores dels seus escrits a *The Economist*, on va treballar com a redactor durant quaranta anys.

La política del setmanari és de mantenir l’anonimat dels editorials i els articles de fons perquè quedi ben clar que allò que llegim és l’opinió de la revista.

Norman Macrae va definir *The Economist* com “la publicació d’opinió favorita del món” i certament és així. Ell mateix era en paraules de Roy Jenkins —aquell heterodox de l’esquerra britànica— “l’epítom del setmanari”.

Recordarem Macrae per una qualitat escassa entre els opinadors d’economia: la capacitat de preveure el futur.

Aquest home que havia passat les vacances escolars dels anys 1936-1938 a Moscou, on el seu pare era cònsol del govern britànic, va veure de prop les purgues estalinistes; veia com desapareixien alguns treballadors de l’ambaixada —a vegades cambres no gaire més grans que ell— que sabien que el seu destí era terrible. Per això va ser molt crític amb l’ambient pro-comunista que va trobar a la Universitat de Cambridge on va estudiar economia just acabada la guerra.

Va preveure el final del socialisme real i la caiguda del mur de Berlín, i moltes més coses, per exemple els processos de privatització de les empreses públiques. Com que la tecnologia era un dels seus temes preferits, va escriure sobre el paper que tindria la telemàtica en l’organització del treball i va inventar el concepte de *treball a distància* preveient el paper que faria internet.

Jubilat el 1988, va biografar John von Neumann.

UAB